

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko X. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2024 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie
z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Pa 57/23,

uchyla zaskarżone postanowienie.

f.n

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 28 czerwca 2024 r., IV Pa 57/23, w sprawie z powództwa M. R. przeciwko X. sp. z o.o. w C. o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, odrzucił skargę kasacyjną pozwanego wniesioną od wyroku tegoż Sądu z 7 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwem z 20 października 2022 r. powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego pracodawcy odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w kwocie 10.781,44 zł z ustawowymi odsetkami od 6 października 2022 r. do dnia zapłaty. W punkcie 5 zarządzenia wstępnego sprawa została skierowana do postępowania

uproszczonego i nigdy nie wydano odmiennego zarządzenia o rozpoznaniu sprawy z pominięciem tego trybu.

Wyrokiem zaocznym z 11 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził do pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.781,44 zł. W wyniku rozpoznania sprzeciwu od powyższego orzeczenia Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z 18 października 2023 r. uchylił wyrok zaoczny oraz oddalił powództwo.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła powódka.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z 7 marca 2024 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki żadaną kwotę tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z ustawowymi odsetkami od 7 października 2022 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Pełnomocnik pozwanej wniósł skargę kasacyjną, którą Sąd Okręgowy odrzucił.

Uzasadniając swoje stanowisko powołał się na art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach rozpoznanych w postępowaniu uproszczonym. Niniejsza sprawa, zgodnie z pkt 5 zarządzenia wstępnego wpisana została do postępowania uproszczonego, co zostało dodatkowo uwidocznione na okładce akt sprawy w trybie § 93 ust. 4 w związku z § 242 ust. 2 Zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. MS z 2019 r., poz. 138). W powyższym trybie prowadzona była zarówno przed sądem pierwszej instancji, jak i przed sądem drugiej instancji, a zatem nie przysługuje w niej skarga kasacyjna. Zauważalna przy tym jest kolizja między przepisem artykułu 398² § 1 k.p.c. statuującym niedopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, gdzie wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł a przepisem art. 505¹ § 1 k.p.c. dopuszczającym postępowanie uproszczone w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych. Pierwszeństwo należy jednak przyznać przepisowi wykluczającemu dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu uproszczonym nawet jeśli wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i

ubezpieczeń społecznych przekracza 10.000 zł. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na pogląd Sądu Najwyższego z postanowienia z 24 kwietnia 2024 r., II UZ 74/23 (LEX nr 3728145), w którym wskazano, że w sprawach, które od początku rozpoznawane były w postępowaniu uproszczonym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej złożyła strona pozwana, zaskarżając je w całości, zarzucając rażące naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c. oraz art. 501¹ § 1 k.p.c. poprzez odrzucenie wniesionej przez pozwaną skargi kasacyjnej z 14 czerwca 2024 r. w wyniku nieuzasadnionego przyjęcia, że wniesienie skargi kasacyjnej było niedopuszczalne.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oceniane w niniejszym postępowaniu zażalenie jest uzasadnione, aczkolwiek z innych przyczyn niż w nim wskazane.

Zgodnie z art. 505¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym rozpoznaje się sprawy o świadczenie, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia z rękojmi lub gwarancji - jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty. Dalej w § 2 przepis ten wskazuje, że spośród spraw wymienionych w § 1 nie rozpoznaje się w postępowaniu uproszczonym spraw: należących do właściwości sądów okręgowych (pkt 1); małżeńskich i z zakresu stosunków między rodzicami a dziećmi (pkt 2); z zakresu prawa pracy rozpoznawanych z udziałem ławników (pkt 3) oraz z zakresu ubezpieczeń społecznych, z wyjątkiem spraw wymienionych w art. 477⁸ § 2 i spraw o rentę (pkt 4). Natomiast sprawy z zakresu prawa pracy, które rozpoznawane są z udziałem ławników wskazuje art. 47 § 2 pkt. 1 k.p.c., zgodnie z którym w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy o ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie

stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy, naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu i o roszczenia z tym związane, odszkodowanie lub zadośćuczynienie w wyniku stosowania mobbingu.

Rozpoznawana sprawa dotyczy bezpośrednio i jednoznacznie odszkodowania dochodzonego przez pracownika w związku z nieuzasadnionym (lub naruszającym przepisy) rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę bez wypowiedzenia. Mieści się zatem w kategorii spraw enumeratywnie wymienionych w art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c. (*in fine* tego przepisu).

Z powyższego wynika zatem, że przedmiotowa sprawa, jako podlegająca rozpoznaniu z udziałem ławników, i powinna być prowadzona w postępowaniu zwykłym a nie uproszczonym (art. 505¹ § 2 pkt 3 w związku z art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c.).

W związku z powyższym stwierdzić należy, że brak było podstaw do odrzucenia skargi i Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 1 oraz art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[a.ł.]